Наше Слово

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
TYGODNIK UKRAIŃSKI
UKRAINIAN WEEKLY

Рік LXX № 51 (3566) Варшава, 21 грудня 2025 року, Ціна / Cena 7 zł (vat = 8%) INDEKS 366609 ISSN 0027-8254 Інтернет-версія газети nasze-slowo.pl

Фото Павла Лози

Форум українців Східної Європи у Перемишлі. с. 2

Концерт «Червона калина» в Мокрому. с. 8

35 років Об'єднанню лемків с. 16

ISSN 027-8254
51
9 770027 825252

eprasa.pl 02bb0eb763

Павло ЛОЗА
Фото автора статті

Форум українців Східної Європи у Перемишлі

Українці з 13 країн світу зібралися у Перемишлі на Форумі українців Східної Європи. Це важлива зустріч, яка мала не меті сформувати нові напрями міжнародної підтримки України. Подія, що тривала 12-14 грудня, проходила під гаслом «Єдність, сила, майбутнє».

– Форум став спільним простором дії задля Перемоги України, її європейського майбутнього та посилення єдності й співпраці між українськими громадами Східної Європи, – звернувся до учасників президент Світового конгресу українців Павло Ґрод. Він, зокрема, закликав українські громади регіону доєднатися до підписання Декларації єдності. Документ можна підписати на сайті СКУ (ukrainianworldcongress.org). Це спільна позиція та публічне зобов'язання українських громадських організацій за межами України діяти разом заради Перемоги, відбудови України та зміцнення глобального українського світу.

Серед осіб, які працювали протягом трьох днів у Народному домі, були високопосадовці з України та Польщі, дипломати, відомі громадські діячі, активісти, військові, духовні та освітні лідери, представники українських організацій. Вони приїхали з Чехії, Німеччини, Угорщини, Литви, Латвії, Естонії, Молдови, Румунії, Словаччини та, звісно, України й різних регіонів Польщі.

Панельні дискусії розпочалися з розмови про війну. В обговореннях взяли участь президент Світового конгресу українців Павло Ґрод, Анджей Шептицький – заступник міністра науки й вищої освіти Польщі, Василь Боднар – надзвичайний і повноважний посол України в Польщі, Сергій Притула – засновник Благодійного фонду Сергія Притули, Мирослава Керик – голова Українського дому у Варшаві.

Учасники панелі наголосили, що перш за все потрібно допомогти ЗСУ.

Форум відвідав також заступник міністра закордонних справ України Олександр Міщенко, який був учасником панельної дискусії про громади регіону. Політик у своєму виступі підкреслив важливість організації всебічної допомоги для підтримки Сил оборони України та закликав українські організації за кордоном об'єднувати для цього зусилля.

Заступник міністра приділив теж увагу двостороннім відносинам між Україною та Польщею, важливості військової допомоги, яку Польща надає Україні, а також провокаційним діям росії на міжнародній арені з метою підірвати єдність світової спільноти у справі допомоги Україні.

Крім того, під час згаданої дискусії про громади регіону, яку модерував голова Об'єднання українців у Польщі Мирослав Скірка, було запропоновано як протидіяти

eprasa.pl 02bb0eb763

російській пропаганді, формувати сильний образ України на міжнародній арені. Усі наголошували, що необхідно об'єднувати зусилля між громадами, коли часом, навіть в одному місті, організації стають ніби «конкурентами» одне одному.

Важливою частиною обговорень стали питання партнерства між європейським українством і Україною, спільної дії на шляху до членства в ЄС і НАТО, адвокації як інструменту політичного впливу, а також освіти як стратегічної інвестиції у майбутнє українства.

Окремі дискусії стосувалися розвитку української школи за кордоном, де, серед іншого, обговорювали нові виклики й стандарти, роль учителів і громад та цифрові рішення й онлайн-освіту для дітей і молоді, які зростають поза межами України.

Увагу приділили й співпраці молодіжних організацій, їхній інтеграції до державних та міжнародних інституцій українського світу.

Програма форуму охоплювала не лише панельні дискусії, але теж круглі столи, під час яких окремі групи учасників зосередилися на питаннях міжнародної адвокації, протидії дезінформації, розвитку роботи з молоддю та освіти, утвердження духовних цінностей, збереження української ідентичності та зміцнення української присутності в регіоні Східної Європи.

На кінець форум представив підсумки роботи учасників круглого столу. Вони знайшли своє відображення в документі «Заява форуму», який був прийнятий одностайно.

У рамах форуму, що став першою масштабною зустріччю представників країн Східної Європи, президент СКУ вручив почесні грамоти українським діячам. Їх було відзначено за «вагомий внесок східноєвропейських українців та їхніх партнерів у підтримку України й збереження української національної ідентичності».

Почесні грамоти отримали також активісти з Польщі, зокрема Галина Андрушков з Фонду Uniters за «підтримку Захисників України та дітей, які найбільше постраждали від російської агресії»; Олександр Бачик, почесний консул України у Перемишлі, за «багаторічну підтримку СКУ, української громади в Польщі та збереження національної пам'яті українського народу» та Іван Сирник, колишній голова Щецінського відділу Об'єднання українців у Польщі, за «довголітню, від 2014 року, допомогу Захисникам України».

Дипломами та відзначеннями нагородили й інших колишніх та теперішніх діячів ОУП, зокрема Марію Туцьку, Юрія Рейта, Мирослава Скірку.

Під час візиту до Перемишля гості з різних країн вшанували пам'ять борців за волю та незалежність України, які спочивають на Українському військовому цвинтарі в Пикуличах.

Форум українців Східної Європи відбувся з ініціативи СКУ у партнерстві з Міністерством закордонних справ України, Українською греко-католицькою церквою, Православною церквою України, ЕКУ, Об'єднанням українців у Польщі, Українським домом у Перемишлі та Міжнародним інститутом освіти, культури та зв'язків з діаспорою Львівської політехніки.

***

Про окремі панельні дискусії розповімо в інших матеріалах. ●

Сергій Притула та посол Василь Боднар

Марія Туцька та Павло Ґрод

Круглий стіл

Українські дипломати

eprasa.pl 02bb0eb763

Вифлеємський вогонь миру від пластунів

Кожного року перед Різдвом у місці народження Ісуса Христа запалюють Вифлеємський вогонь миру. Традиційно у грудні символічний вогонь доставляють до столиці Австрії, де скаути з багатьох країн беруть участь у церемонії його передачі, щоб згодом поширити у своїх країнах. Українським громадам у Польщі вже багато років вогонь передають пластуни.

Завдяки дітям та молоді, які відвідують Пласт-Польща, Вифлеємський вогонь потрапив, зокрема, до українських консульств у Польщі, а також українських храмів. Пластуни наголошують, що до і під час Різдва кожен може взяти Вифлеємський вогонь до свого дому.

– Будь-хто може запалити свічку та віднести вогонь додому. Однак це не означає, що треба йти чи їхати додому із запаленою свічкою або тримати її такою протягом кількох днів до Різдва. Засвітивши свічку Вифлеємським вогнем миру, можна задути її й запалити уже самому вдома на Святвечір. Це також має значення, – пояснює Ігор Мричко, голова Пласту в Польщі, який разом із перемиськими пластунами під час Форуму українців Східної Європи, що проходив у Перемишлі, передав Вифлеємський вогонь миру президенту Світового конгресу українців Павлу Ґроду.

Фото Павла Лози

Коляда з дуетом «Сова» у Любліні

Греко-католицька парафія в Любліні та місцеві пластуни запрошують на концерт і спільне колядування. Подія відбудеться 20 грудня (17:00) у греко-католицькому храмі.

Як зазначають організатори, разом з дуетом «Сова» буде можна вчити, розспівувати чи просто слухати колядки й віншування. На всіх присутніх чекатимуть пам'ятні подарунки.

Хоча на подію вхід вільний, пластуни наголошують, що потрібно підготувати довільну пожертву на потреби війська.

У складі дуету «Сова» виступає Варвара Литовчук – віолончелістка Івано-Франківської обласної філармонії та пластунка – й Богдан Олексин – музикант, співак, ветеран війни.

«Запрошуємо провести гарно час разом і навчити наших дітей», – заохочують до участі в події пластуни.

Греко-католицька парафія у Любліні розташована за адресою: ul. Zielona 3.

Протест перед посольством Бельгії у Варшаві

11 грудня активісти громадянської ініціативи «Євромайдан-Варшава» провели протест перед посольством Бельгії у Варшаві, звертаючи увагу бельгійського уряду на необхідність використати заморожені державні активи росії на благо України.

Учасники тримали банери з написами «Бельгія, розблокуй репараційний кредит» та «Змусь росію платити». Наголошувалося на тому, що зволікання Європи з прийняттям рішення збільшує ризик як для України, так і для ЄС загалом.

Активісти не змогли передати лист працівникам установи, оскільки двері до посольства були замкнені. Офіційний документ був надісланий поштою та адресований послу Бельгії в Польщі Ріку ван Дроґенбруку. У листі, який підписала лідерка «Євромайдан-Варшава» Наталія Панченко, активісти закликають уряд Бельгії проявити лідерство та підтримати план Європейської комісії. Резолюція цього органу ЄС стосується репараційного кредиту для України, який базується на коштах, отриманих із заморожених активів Центрального банку росії. Бельгія залишається ключовим гравцем у справі про російські активи.

У листі наголошено, що бельгійська держава наразі володіє приблизно 175 мільярдами євро у готівці, отриманими від викупу російських облігацій. Це становить майже дві третини всіх заморожених у світі активів Центрального банку росії. Тому позиція Брюсселя є вирішальною в контексті голосування лідерів ЄС, яке заплановано на 18-19 грудня.

Організатори наголошують, що демонстрація біля посольства Бельгії у Варшаві показала: Європа має ресурси, щоб допомогти Україні, а все, що потрібно, – це політичне рішення. Бельгія тримає ключ до розблокування репараційного кредиту та може стати лідером у підтримці справедливості на континенті.

Фото надали організатори

У Вроцлаві утворять Центр польсько-українського співробітництва

10 грудня ректор Вроцлавського університету прийняв розпорядження щодо заснування там Центру польсько-української співпраці.

Про це «Нашому слову» повідомив професор Ярослав Сирник.

«Під ялинку маємо розпорядження нашого ректора про покликання Центру польсько-українського співробітництва. Створення центру – це великий успіх і надія на пожвавлення зв'язків ВрУ з українським академічним світом», – пише український історик, пов'язаний з університетом.

eprasa.pl 02bb0eb763

Як зазначено в положеннях, до обов'язків центру входитиме, серед іншого, проведення заходів для розвитку науково-дослідної співпраці між Вроцлавським університетом та дослідницькими центрами й установами в Україні, дослідницькими установами з українознавства, що діють за межами України, а також академічними установами або підрозділами, подібними до профілю центру, які працюють у Польщі та всьому світі. Крім того, метою закладу стане забезпечення провідної позиції Вроцлавського університету як центру українознавства в Польщі та значного впливу в масштабі Європи. Важливо, що його завданням також буде відновлення навчального потенціалу українських університетів-партнерів.

Професор Ярослав Сирник повідомляє, що триває робота щодо призначення директора/директорки центру, а також будівництво кам'яниці, у якій один поверх буде призначений під цю структуру.

Збори вроцлавського гуртка ОУП

7 грудня у вроцлавській домівці відбулися щорічні збори місцевого гуртка Об'єднання українців у Польщі.

«Ми підсумували надзвичайно успішні проєкти та зустрічі, проведені у 2025 році, спланували нашу роботу на 2026 рік та привітали нових членів нашого кола», – читаємо на фейсбук-сторінці гуртка.

Під час зборів присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять Адама Вевюрки, діяча Лігницького відділу Об'єднання українців у Польщі та активного члена української й лемківської громад, який помер 3 грудня.

Фото з фейсбук-сторінки гуртка ОУП у Вроцлаві

Сімнадцятий транспорт із допомогою прибув у Володимир

29 листопада до Володимира, українського міста-партнера Кентшина, прибув сімнадцятий транспорт із гуманітарною допомогою.

Його організаторами були кентшинський гурток Об'єднання українців у Польщі, Волонтерський центр у Кентшині та місцева греко-католицька парафія.

Під час свого візиту партнери передали чергову партію допомоги для Збройних сил України. Ідеться про дві портативні зарядні станції EcoFlow, генератор, бензопилу, засоби гігієни, шини, які сьогодні є дефіцитними для автомобілів, які використовують військові під час виконання бойових завдань, а також пересувний стоматологічний рентген.

Допомога зі стоматологічним рентгеном є надзвичайно цінною, адже раніше для звичайного знімка військовим потрібно було долати понад 200 км. Тепер же лікар-стоматолог зможе швидко та якісно надати необхідну допомогу безпосередньо на місці, поруч із лінією фронту.

Ситуація у Володимирі складна. Через руйнування енергетичної інфраструктури внаслідок російських обстрілів електропостачання зупиняють на кілька годин у день. Це ускладнює повсякденне життя мешканців та їхню господарську діяльність. Хоча інвестиції в місто скорочуються, тут триває будівництво нового реабілітаційного центру для поранених бійців.

Волонтери з Кентшина мали можливість зустрітися та поспілкуватися з родинами, чиї близькі зараз воюють на передовій. Ситуація в зоні бойових дій дуже складна та динамічна. Солдати перебувають далеко від дому протягом кількох місяців. Однак, попри ці реалії, ніхто тут не говорить про якісь поступки фашистській росії.

«Прагну щиро подякувати українській громаді в Кентшині, українцям в США, польським друзям і жертводавцям за підтримку в такий важкий для нас період. Також хочу подякувати волонтерам за невтомну працю та самовідданість. Ми вам дуже вдячні», – сказав секретар міської ради Іван Юхимюк.

Андрій СИДОР

Фото надав автор

І Конгрес культури Підкарпаття

24-25 листопада у Ряшеві відбувся І Конгрес культури Підкарпаття. Протягом двох днів митці, установи та організації обговорювали потреби та виклики культури в регіоні.

Зокрема, відбулася подія «У пошуках ідентичності – культура пограниччя», яка проходила в осередку Радіо Ряшів. Діалог про пошук, відкриття, називання та розвиток ідентичності регіону провели представниці української громади Кася Комар-Мацинська та Наталя Кертичак – фасилітаторки, які вже неодноразово організовували тренінги з діалогу в перемиському Народному домі.

– У події взяли участь жителі різних міст та сіл регіону. Всі вони, маючи різний досвід, озвучували, що для них важливо, – говорить Кася Комар-Мацинська. Вона зазначає, що конгрес мав на меті, зокрема, показати «спільну ідентичність регіону».

– Для нас важливо, що нас запросили, щоб говорити про ідентичність, особливо меншини. І було цікаво те, що ми почули від людей, що немає однієї ідентичності Підкарпаття. Крім цього, зрозуміли, що знайти щось на кшталт клею, який «зліпить» різні елементи цієї мозаїки, – це найбільший виклик, – зазначає представниця української меншин з Перемишля.

Загалом під час І Конгресу культури Підкарпаття було проведено 14 майстер-класів, серед яких тренінги у галузі мистецької освіти, фінансових ініціатив та нових технологій.

У події взяли участь і представники перемиського ОУП.

Більше новин читайте на сайті: nasze-slowo.pl.
Опрацював на основі повідомлень Павло ЛОЗА

eprasa.pl 02bb0eb763

Петро АНДРУСЕЧКО, Київ

Фронт тріщить, але тримається, а українська армія все ще здатна дивувати

Україна вже майже чотири роки протистоїть повномасштабній російській агресії. Ситуація на фронті залишається стабільно складною. Це боротьба Давида з Голіафом. росія має перевагу, насамперед у людях, життя яких для неї не має значення. І все ж українські військові продемонстрували в Куп'янську Харківської області, що вони все ще здатні провести успішну контроперацію.

Донецька область залишається головним театром бойових дій протягом багатьох місяців, причому основний удар російського наступу спрямований у напрямку Покровська та сусіднього Мирнограда. За даними Генерального штабу України, росія зосередила в цьому районі приблизно 140 000 військовослужбовців.

російське командування хотіло б до кінця року продемонструвати «велику» перемогу на фронті, яка б переконала не лише власну громадську думку, а й американську аудиторію у непереможності російської армії.

Ціна такої перемоги – життя російських солдатів – не має значення. На одному відео, опублікованому 7 грудня, видно десятки загиблих російських солдатів на позиціях та на дорозі поблизу Покровська.

Ситуація як у Покровську, так і в Мирнограді дуже важка. 8 грудня ЗМІ повідомили про відведення українських військ з деяких позицій на південний схід від Покровська, переважно в районі сіл Сухий Яр та Лисівка. Повідомляється, що виведення українських солдатів було здійснено вже кілька тижнів тому, щоб запобігти оточенню та змінити лінію фронту. На карті лінії фронту аналітичної групи DeepState ці місцевості вже деякий час позначені як такі, що знаходяться в сірій зоні, тобто не повністю під контролем жодної зі сторін. Мирноград також оточений сірою зоною на карті DeepState, що лише підтверджує попередні повідомлення про те, що посилення українських захисників у місті та транспортування поранених надзвичайно ускладнене.

Паралельно зі штурмом Покровсько-Мирногородської агломерації російська армія також проводить активні наступальні операції в Дніпропетровській та Запорізькій областях, а також у Харківській області. В останній вже кілька місяців ідуть запеклі бої за Куп'янськ. Саме тут українські захисники продемонстрували, що, незважаючи на перевагу росіян, вони можуть не лише ефективно оборонятися, а й здійснювати контратаки.

Куп'янськ: росіяни в оточенні

«Сьогодні наші воїни досягли результатів на Куп'янському напрямку. Багато росіяни говорили про Куп'янськ – ми бачимо. Був, я привітав хлопців. Дякую кожному підрозділу, всім, хто б'ється тут, всім, хто знищує окупанта», – сказав президент України у відео 12 грудня біля стели на в'їзді до Куп'янська. На другому плані чути вистріли.

Поява українського президента на в'їзді до Куп'янська та повідомлення про успішні контратаки в місті та його околицях спростовували повідомлення російської пропаганди. російські генерали, як і сам путін, раніше повідомляли про захоплення Куп'янська.

«З'єднання угруповання „Захід" звільнили місто Куп'янськ і продовжують знищення формувань збройних сил України, оточених на лівому березі річки Оскіл», – доповів начальник російського Генштабу Валерій Герасимов 20 листопада 2025 року.

Виявляється, що коли російський штаб доповідав путіну про захоплення міста, одночасно розвивалася українська контроперація, спрямована на відсікання росіян у місті та їхнє знищення.

У вересні через погіршення ситуації в Куп'янську (фактично вона критична), головнокомандувач ЗСУ Олександр Сирський створив пошуково-ударне угруповання (ПУУ) «Хартія».

Юрій Бутусов, колишній журналіст і редактор порталу Censor.net, а нині військовий офіцер, який бере участь в операції в Куп'янську, 13 грудня написав у Facebook, що до створеної групи увійшли: підрозділи зі складу 92-ї штурмової бригади, 475-го штурмового полку «Код 9.2», 13-ї бригади «Хартія», 144-ї механізованої бригади. Для окремих завдань в угрупованні «Хартія» були залучені рота 425-го штурмового полку «Скеля» та група Легіону «Свобода росії». Крім того, є кілька підрозділів, які забезпечують підтримку безпілотників.

Незважаючи на перевагу росіян як у живій силі, так і в безпілотниках, завдяки ретельному плануванню операцій українським силам вдалося здійснити «пролом» у двох ділянках російської «кілл-зони» (територія, контрольована безпілотниками та іншими вогневими засобами). Як пише Юрій Бутусов, ворог був повністю зненацька заскочений, і завдяки цьому українським військам вдалося знищити ключові російські позиції навколо Куп'янська. І на початку листопаду російські війська в самому Куп'янську були оточені. Відтоді російське командування намагається блокувати свої війська в місті, щодня здійснюючи штурми.

«Проте прорвати оборону угруповання „Хартії" північніше Куп'янську ворогу не вдається. Усіх „інфільтрованих" методично знищують по всій глибині бойових порядків завдяки грамотно організованій розвідці, взаємодії, ураженню. Втрати є і у нас, і вони значні. Але втрати росіян у багато разів вищі», – підкреслює Бутусов.

За офіційною інформацією 2-го корпусу «Хартії», у період 22 вересня – 12 грудня українські сили знищили 1027 російських військовослужбовців, ліквідація яких підтверджена даними об'єктивного контролю, 291 поранений, 13 взяті у полон.

12 грудня в «Хартії» повідомили, що українське угруповання здійснило прорив до річки Оскіл, перекривши тим самим постачання росіян. «Українська правда», яка розмовляла з Ігорем Оболєнським, командувачем 2-го корпусу «Хартія», написала, що українські сили взяли під вогневий контроль усі виходи з газової труби, яку росіяни використовували для заходу в Куп'янськ. В останній вихідні у соцмережах з'явилась також інформація про підрив згадуваної труби.

«Я не можу зараз описати усі нюанси нашої тактики, які дозволили мінімальними силами прорвати „кілл-зону" та вийти на Оскол. Але саме командири створюють на полі бою ту перевагу, яка дозволяє випереджати ворога у сучасній війні навіть у „кілл-зоні" і виконувати завдання навіть попри більшу чисельність людей та дронів у ворога. Тому дії командування на мій погляд, є прикладом ефективних асиметричних дій обмеженими силами у хаотичній обстановці проти ворога, який переважає у силах», – написав Юрій Бутусов.

Але бої в Куп'янську та його околицях тривають. За українськими даними, в самому місті перебуває близько

eprasa.pl 02bb0eb763

200 російських солдатів, і російське командування все ще намагається прорватися до них.

«Операція по звільненню Куп'янська ще далеко не завершена. День за днем зачищаються будинки, операція ускладнюється значною кількістю мирних мешканців, які залишаються у місті і яких росіяни використовують як живий щит. День за днем ворог атакує наші позиції на лівому та правому берегах Оскола, щоб знову пробити маршрут на Куп'янськ», – додає Бутусов.

Бої за Покровськ досі тривають

Як і у випадку з Куп'янськом, росія також неодноразово повідомляла про захоплення Покровська та сусіднього Мирнограда, але оборона цієї агломерації досі триває, хоча ситуація дуже складна.

Бої за Покровськ тривають з минулого року, але в останні місяці ситуація для українців, які захищають місто, почала стрімко погіршуватися. росіяни розплачуються за свою перевагу на полі бою людським ресурсом, і останніх вони не шкодують, відправляючи їх у м'ясні штурми.

Українським військам бракує достатньої кількості піхоти для створення щільної оборонної лінії. Це дозволяє росіянам використовувати тактику інфільтрації, яка полягає в проникненні розосереджених груп солдатів углиб території через прогалини в українських оборонних позиціях. Саме так російські солдати проникають до Покровська з літа, зосереджуючи там свої сили. Зараз вони контролюють більшу, південну частину міста.

Умовною межею між зонами контролю міста є залізнична колія, що проходить через Покровськ. Однак це дуже неточне позиціонування. Карта аналітичної групи DeepState показує, що росіяни перетнули залізничну колію у двох місцях. У листопаді українські військові експерти наголошували, що в Покровську немає чіткої лінії зіткнення. Оборонні позиції та периметри часто змішані. росіяни раніше проникали в північну частину міста, але українські захисники також здатні проводити операції в південній частині.

Це створює велику сіру зону, територію, яка не повністю контролюється жодною зі сторін. Погодні умови також вплинули на хід бойових дій останніми тижнями. Часті тумани ускладнювали використання безпілотників, які є основним засобом розвідки та бойових дій. Безпілотники часто використовуються для атак на солдатів та техніку дорогою до їхніх позицій. росіяни скористалися цим, залучивши додаткові війська до Покровського.

Водночас росіяни наступають на Мирноград. Однак, на відміну від Покровська, вони контролюють менші частини міста, а саме південну та східну.

«Мирноград достатньо витягнутий, і враховуючи, які наші підрозділи там стоять, можна бути впевненим, що у ворога не буде легкої прогулянки. І навіть важкої. Окупанти будуть знищуватися швидко та ефективно», – написав 8 грудня в Телеграмі український воєнний блогер та волонтер Богдан Мирошников.

Важливо, що українським військам вдається утримувати фланги агломерації, не даючи росіянам повністю оточити українське угруповання, яке захищає місто. Погляд на карту бойових дій у цьому районі показує, що росіяни вже довгий час намагаються обійти українські війська з флангів, створюючи загрозу насамперед для захисників Мирнограда.

З півдня це не дають зробити українські солдати, які захищаються в Покровську, а з півночі ключове значення має утримання оборони в районі в районі Червоного Лиману. Однак, якщо знову подивитися на карту, враховуючи сіру зону, деякі українські військові чиновники та експерти говорять про так зване тактичне оточення деяких українських підрозділів. Йдеться про позиції, де ротація бойових дій, підкріплення та постачання дуже ускладнені або навіть неможливі через ризик – росіяни тримають шляхи комунікації під артилерійським або безпілотним вогнем. Вже минулого місяця, щоб дістатися до позицій у Покровську, українські солдати мусили пройти пішки кільканадцять кілометрів.

«Логістика вкрай ускладена та здійснюється НРК [Наземні роботизовані комплекси] та важкими дронами», – вказує Мирошников.

Головнокомандувач Збройних сил України Олександр Сирський у повідомленні, опублікованому 4 грудня, не згадав безпосередньо про інформацію щодо загрози оточення в районі Покровська та Мирнограда. Однак він заявив, що триває «надзвичайно складний етап оборони» і ведуться роботи з «організації додаткових логістичних маршрутів та своєчасної медичної евакуації».

Загроза Краматорську та Слов'янську

Українські експерти, такі як Костянтин Машовець, вважають, що подальша оборона Покровська та Мирнограда – це лише питання часу. Однак її утримання відіграє важливу роль: вона зв'язує російські сили та має на меті знищити якомога більше російських солдатів.

Захоплення Покровська росіянами дозволить їм використати вивільнені сили для наступальних операцій проти агломерації чотирьох міст на півночі Донецької області, які залишаються під контролем України: Костянтинівки, Дружківки, Краматорська та Слов'янська.

Фронт також наближається до Краматорська та Слов'янська зі сходу. За останні місяці ситуація українських захисників на схід від цих міст погіршилася. росіяни скористалися перевагою та погодними умовами і підійшли до Сіверська, який розташований приблизно за 20 кілометрів від Слов'янська. Остання інформація свідчить про те, що росіяни фактично захопили Сіверськ.

«За найоптимістичнішим сценарієм, станом на 13 грудня лінія бойового зіткнення в Сіверську проходить по річці Бахмутка. Відтак східна, більша частина міста – повністю під росіянами, західна, менша, ще подекуди має українські позиції. За більш песимістичним, усе місто, по адмінмежі – повністю під контролем росіян», – на умовах анонімності розказали «Українській правді» представники українського командування.

Про те, що росіяни відчайдушно намагаються захопити якомога більше території, свідчать дані, опубліковані DeepState на початку грудня. У листопаді росіяни здійснили 5990 штурмів. За останні 12 місяців лише у грудні минулого року було здійснено більше. У листопаді російська армія окупувала 505 квадратних кілометрів території України, що вдвічі більше, ніж у вересні. На основі цих даних деякі експерти та західні ЗМІ поспішили зробити висновок, що українська оборона руйнується. Однак Богдан Мирошников зазначає, що у червні та липні росіяни окупували більше: 555 та 564 квадратних кілометри відповідно, а в листопаді 2024 року цей показник сягав аж 724 кілометрів.

«І це все при тому, що в червні-липні не було такої „зрадоньки" щодо втрачених територій, а наші війська деінде проводили наступальні дії більше, ніж зачистки інфільтрованих ворожих груп. І погода в листопаді є традиційно найгіршою в усьому році. З огляду на те, як ворог тисне, який рівень проблематики ми маємо, то це скоріше дуже непоганий результат. Фронт все ще не обрушився, а деякі ключові точки оборони ми навіть поступово повертаємо під контроль. Все не так погано. І особливо, все не так погано, як дехто хоче показати», – підкреслює Мирошников, який водночас не приховує, що ситуація на багатьох ділянках фронту дуже складна. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

Анна ФАЛЬ
Фото з архіву організаторів

Концерт «Червона калина» в Мокрому

У неділю, 30 листопада, в селі Мокре відбувся концерт патріотичних пісень «Червона калина». Подію було дофінансовано з державного бюджету РП.

Захід почався піснею «Ой, у лузі червона калина», що стала символом боротьби за незалежність України. Її виконав ансамбль «Ослав'яни».

До присутніх на події звернувся голова відділу ОУП у Сяноці Мирослав Фаль. Він нагадав, що концерт завжди відбувається в листопаді, бо цей місяць є важливим для українців. 9 листопада святкуємо День української писемності та мови, присвячений вшануванню української мови, її історії та культури, а також пов'язаний з пам'яттю про святого Нестора Літописця, якого традиційно вважають засновником української писемності. 21 листопада відзначаємо День Гідності та Свободи, встановлений на честь початку Помаранчевої революції (2004) та Революції Гідності (2013). Це свято нагадує про прагнення українського народу до демократії,

збереження прав людини та європейських цінностей. У четверту суботу листопада Україна вшановує пам'ять жертв Голодомору – штучно створеного великого голоду 1932-1933 років, що забрав мільйони життів. У цей день по всій Україні та в діаспорі запалюють «свічку пам'яті». Так листопад поєднує в собі спогади про трагедію та відвагу, яка формує сучасну українську ідентичність.

Крім «Ослав'ян», на концерті виступили гурт «Сьпіванка» та Мирослав Гаврилець з Мокрого. Слід підкреслити, що пан Мирослав вперше представив свою сольну програму, в межах якої прекрасно підготував саме патріотичні пісні. Свято вели чудові ведучі Наталія та Іван Довгалюки.

Важливою стала виставка малюнків українських дітей, врятованих із російських таборів та короткий трейлер до фільму «Синій светр із жовтою діркою. Правдива історія брехні». Стрічка розповідає про дорослішання дітей, які опинилися в російських таборах на перевиховання і після звільнення намагаються зрозуміти, що там з ними відбулося.

Глядачі концерту могли придбати картини талановитих художників Мирослава Гаврильця та юного Романа Сцібайла. Кошти від продажу цих робіт, а також глиняних виробів та святкових свічок було передано на підтримку ЗСУ. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

Андрій ШМИГЕЛЬСЬКИЙ
Автор фото – Ярослав Шмигельський

27-й дитячий турнір з футболу в Ельблонзі

Ельблонзький футбольний турнір українських дитячих команд є, мабуть, єдиним спортивним циклічним заходом, організованим українською громадою. А на кожному турнірі помітно, як спорт гуртує дітей в межах їхньої команди.

Цього року пройшла вже 27-ма едиція футбольних змагань. Це багато, якщо взяти до уваги всі зусилля, які треба докласти, щоб подія відбулася. Проте ельблонзькі діячі отримують від організації турніру велике задоволення.

Якщо коротко згадати історію цього заходу, вирінають часи, коли на нього приїжджало 11 команд, бувало що й з далекого Перемишля. За всі роки в змаганнях взяло участь сотні наших хлопців, та й не тільки хлопців.

Цьогоріч, 6 грудня, до залу початкової школи № 12 в Ельблонзі прибуло шість команд – з Бартошиць, Ґурова, Ґданська, Лемборка та вперше в історії турніру команда з України. Хлопці представляли село Карів, що на Львівщині. Очевидно, була також команда господарів.

На початку змагань прозвучав український гімн, а учасники відчули, що незалежно від того, чи живуть в Україні, чи народилися в Україні, але зараз мешкають у Польщі, чи є черговим поколінням з родин акції «Вісла» – всі вони одна велика українська родина. І це можна було побачити в час змагань. Грали юні спортсмени чесно, дуже мало порушуючи правила, тому судді не мали багато роботи. Приємно було дивитись, як суперники допомагають встати футболісту іншої команди, що впав.

Турнір відбувався за системою «кожний з кожним». Можна було помітити, що деякі хлопці проявляють великий спортивний талант, напевно, їхні прізвища ми ще почуємо.

В кожному турнірі є переможці – так було й тут. На жаль, наші гості з України зайняли лише шосте місце. Їхня школа – невелика, має лише 65 учнів, а за таких умов важко говорити про серйозні тренування з футболу. Проте хлопці мали нагоду поспілкуватися зі своїми ровесниками з Польщі, після турніру відвідати Ґданськ, побути біля моря.

Перше місце зайняли Бартошиці. Великою несподіванкою було друге місце команди з Лемборка, в якій уже було видно майбутніх футболістів. Наступні місця посіли Ґурово, Ельблонґ, Ґданськ та вже згаданий Карів.

Після турніру всі учасники отримали подарунки, адже змагання відбувалися в День святого Миколая. На завершення згідно з традицією турніру всіх учасників запросили до їдальні на піцу.

Організатори щиросердно дякують всім опікунам команд, а також численним спонсорам, без котрих організація такого великого заходу була б просто неможливою.

До зустрічі на 28-му турнірі. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

ІНТЕРВ'Ю

Павло ЛОЗА
Фото автора статті і з архіву Пласт-Польща

Насичений рік пластунів

Розмова з Ігорем МРИЧКОМ, головою Пласту – Української скаутської організації в Польщі, про підсумки 2025 року, зокрема літні табори

– Здається, цей рік був як ніколи насичений таборами для пластунів.

– Це правда. Цього року в нас було аж чотирнадцять таборів: п'ять пташачих, тобто для дітей віком 2-6 років, були теж два новацькі для дітей віком 6-11 років. Вони відбулися у центральній Польщі. А також – сім юнацьких для молоді від 12 до 17 років. Один із них був напівмандрівним: частина відбулася в Польщі, друга – у Словаччині в пластовій оселі. Ще ми робили вишкіл для виховниць (опікунів, які навчають дітей та молодь – прим. ред.) з організації Пласт-Україна. Його ми організували спільно зі скаутами з Бельгії. З одного боку, пластунки з України вчилися, як працювати з дітьми, але з іншого – поїздка теж мала бути для них часом відпочинку. Після цього вишколу ми мали дуже позитивні відгуки. Тут мушу згадати, що вже третій рік ми співпрацюємо з нашим донором «Ukraine Children's Action Project» (Проєкт «Дій для дітей з України»), який, зокрема, три роки тому дофінансував нашу домівку в Любліні. Це американський фонд, що допомагає дітям як в Україні, так і тим, які виїхали за кордон після повномасштабного вторгнення. Ця організація допомагає підтримати зв'язок дітей із Батьківщиною та забезпечує їхній стабільний розвиток. Саме цей фонд профінансував більшість наших цьогорічних таборів.

– Думаю, що пластова оселя в Мриґлодах-Любицьких також пережила «ренесанс» цього року?

– Завжди там був один, може, два табори на рік. Були теж роки, коли не відбулося жодного. Цьогоріч у нашій оселі в Мриґлодах ми провели три табори. Там же у серпні організували зустріч з нагоди 35-ліття відродження Пласту в Польщі, на якій, особливо ті, хто відроджував Пласт, мали нагоду поспілкуватися та поділитися спогадами.

Цього року ми теж почали активно робити табори по наших станицях (місцевих осередках – прим. ред.). Бо в деяких осередках вже настільки багато молоді, що для них можемо провести окремі табори. Колись був лише один крайовий табір, де збиралася молодь з усієї Польщі, але ми розростаємося. Тому цього року вперше організували табори за осередками. А вже вищий рівень – це крайовий табір, і ми йдемо в цей бік.

– Крайовий табір для пластунів – це нагорода?

– Скажу так: ми писали, щоб дітлахи, що йдуть на табір, брали одяг, який не шкода знищити. Адже палітра речей, завдань, які чекають на них в таборах, все збільшується. Це робота з линвами, переходи. Вперше за багато років ми збудували в оселі у Мриґлодах «пластинчасту браму», перев'язану лише мотузками. І саме для навчання таких речей є табори при осередках, де пластуни пробують все на практиці. А на крайовий вже приїжджають пластуни з досвідом. Це пластуни з наших великих осередків, як Люблін, Вроцлав, Варшава, Ряшів, Перемишль. Але до них ми теж долучаємо, я б сказав, «самітників». Бо такі теж є. Маємо кількох пластунів-юнаків, які живуть в Ольштині чи Лодзі. Ідеться здебільшого про представників української меншини, яких теж запрошуємо на крайовий табір. Для нас також є чимось новим те, що ми так активно працюємо весь рік. Десять років тому літній табір для декого був єдиною пластовою активністю протягом цілого року. А зараз табори – це для пластуна ніби підсумок цілорічної ро-

eprasa.pl 02bb0eb763

боти. Ще 10 років тому було, може, 120 пластунів у цілій Польщі. Зараз в одній Варшаві маємо більше.

– Ти згадав про «домівку», тобто світлицю, якою пластуни, зокрема у Любліні, могли користуватися для проведення зустрічей чи художніх занять для дітей. Цей проєкт продовжується?

– Ні, він зараз «заморожений». Він виконав свою роль. Ми попіклувалися про дітей у їхній найкритичніший момент, коли їм потрібний був безпечний простір та вони шукали свого українського місця. Діти, які у 2022 році приїхали до Польщі, отримували велику допомогу від суспільства, держави. Але, особливо молодші, відчували, що вони не вдома – діти не розуміли мови, не знали середовища тощо. І «домівка» була їм дуже потрібна. Тепер ці діти почуваються у Польщі більш вільно: пішли до садків, шкіл, мають інші активності. Тому та наша діяльність вже не є такою необхідністю. Ми можемо зосередитися знову на суто пластових заняттях і запрошуємо тих дітей долучатись до наших пластових активностей. Теж запрошуємо їхніх батьків, бо постійно є проблема, пов'язана з браком виховників. Маємо черги дітей, охочих приєднатися до Пласту. Діти зголошуються, а ми не можемо їм організувати сходини (пластові зустрічі – прим. ред.), бо немає відповідної кількості виховників. Це для організації, з одного боку, показник, що ростемо. З іншого – виклик знайти, вишколити опікунів. На жаль, деякі діти та їхні батьки мусять чекати, поки організуємо зустрічі, хіба що батьки самі пройдуть вишкіл і стануть виховниками.

– У 2022 році існували чотири головні пластові центри у Польщі – у Любліні, Варшаві, Вроцлаві та Ґожові-Великопольському. А зараз?

– Є й інші, зокрема в Ряшеві, Перемишлі, Кракові. Нещодавно ми відкрили новий осередок у Тарнові й починаємо набирати дітей на заняття. Але це тому, що там є охочі люди, які будуть займатися малюками. Знайшлося двоє пластунів, що ініціювали ці зустрічі, але найважливіше, що зголосилися батьки, готові пройти вишколи. Такі вишколи також потрібні, щоб стати опікуном на таборах. Тому зараз не так легко організувати табори. Крім того, батьки, студенти мусять брати відпустки, щоб туди поїхати. Вже немає ситуації, як кільканадцять років тому, коли виховниками були передусім студенти, що мали вільний час. Зараз більшість з них теж має постійну роботу і не може дозволити собі поїхати на два тижні. Тому час тривання таборів тепер скоротився до тижня. Опікунами на таборах є люди, які ходять на роботу. Вони присвячують свою відпустку, щоб поїхати й зайнятися по суті чужими дітьми. А такий опікун має подбати не лише про цікаву програму, навчити чогось нового і робити так, щоб діти самі ставили перед собою нові виклики й випробовували себе. Опікун передусім бере відповідальність за дітей.

– Ти сказав «молодь мусить випробовувати себе». У чому?

– Наприклад, на таборі молодь готує собі їжу сама. Це не наше покоління, і не всі сьогодні вдома допомагають готувати їжу. А в таборі 12-річна дитина чергує на кухні та має своє задання, хоча б просто нарізати моркви на суп. І вони це роблять, вони вчаться, а найголовніше, вони можуть робити це без батьків, які часто виконують таку роботу за них вдома.

– Які інші активності є в пластунів протягом року, крім літніх таборів?

– Хоча літо є найефективнішим періодом у житті пластунів, організація працює цілий рік, а табори – це лише підсумок роботи. Наші заходи розпочинаємо відкриттям пластового року в кожному осередку. У календарі організації є постійні акції, зокрема передача Вифлеємського вогню миру чи Полум'я братерства.

12 квітня пластуни відзначають День першої пластової присяги – початок нашого руху. Цьогоріч у цей день ми також святкували 35 років відродження Пласту в Польщі.

Травень – це час відкриття сезону подорожей і проведення першої великої весняної події Свято весни, пов'язаної з днем патрона Пласту – святого Юрія. Упродовж року в Польщі також відбулися численні акції та вишколи, зокрема крайова змаг-експедиція «Де були прадіди», вишкіл з історії Пласту та Фестиваль скаутського руху.

Варто виокремити 100-річний ювілей заснування осередку в Ґданську. Ми працюємо для того, щоб наступні 100 років у Польщі були пластуни та могли продовжувати Велику гру. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

ІНТЕРВ'Ю

Віталій ШУЛЯР
Фото з архіву героїні статті

Валерія Охтирчанка: «Пісня „Вишиванка" символізує єдність українського війська»

Валерія Охтирчанка – авторка-виконавиця, поетеса, Заслужена діячка естрадного мистецтва України. Виконує авторські пісні в жанрі поп-рок та симфо-рок. Перша авторська пісня була випущена в квітні 2022 року, а вже в травні того ж року виходить музичне відео «World, We need peace», завдяки якому Валерія Охтирчанка здобула популярність за кордоном і стала переможницею наступних музичних кінофестивалів: «The Paris Play Film Festival» (2022 рік), «Butterfly International Film Festival» (2022 рік), «Onyko Film Awards» (2022 рік), «Cooper Awards» (2022 рік), «Dreamachine International Film Festival» (2023 рік), «Prague International Sound Music Video Awards» (2023 рік).

В серпні 2022 року відбулась прем'єра нового музичного відео на пісню «Червоний мак», а вже в 2023 році Охтирчанка стає переможницею на «Minich Music Video Awards» у Німеччині (у номінації «Кращий драматичний музичний відеокліп 2023» – «Червоний мак»). З 2023 року Валерія Охтирчанка бере активну участь в благодійних концертах: «9-й Фестиваль військової авторської пісні», media event project «Mama special-2023» від Благодійного фонду «Мрію жити» та багато інших.

Валерія Охтирчанка є авторкою слів, музики усіх своїх пісень, а також режисеркою своїх музичних відео. Як військовослужбовиця, учасниця АТО написала багато віршів на патріотичну тему, деякі з яких стали уже піснями.

20 червня 2024 року вийшов шістнадцятий сингл «Воля» співачки, який вона присвятила військовослужбовцям ЦСО «А» Служби безпеки України. Співпрацює з ВІА «Незламні» Зразково-показового оркестру ЗСУ (музичні роботи «Материнська любов», «Мрія моя»).

10 квітня 2025 року Охтирчанка презентувала нове музичне відео на пісню «Не цінував» та розпочала роботу над новим музичним відео на пісню «Варта правди», завдяки якій стала лауреаткою премії «Смарагдова ліра» в номінації «Музика» від Державної прикордонної служби України. Прем'єра музичного відео «Варта правди» відбулась у вересні 2025 року.

– Розкажіть історію написання пісні «Вишиванка».

– Улітку 2025 року я спілкувалася зі своїм викладачем із військової академії – це військовий журналіст. У свій час він допомагав мені, в курсантські роки, в моєму творчому становленні як поетеси. Професор надіслав мені пісню «Вишиванка» та розповів, що цю пісню написав його давній знайомий. Мені з перших рядків сподобалися слова, тому що я завжди виконую сповнені глибокими сеансами пісні. Я одразу зрозуміла, що ця пісня чудово впишеться в мою військово-патріотичну творчість. Згодом я познайомилася з автором тексту пісні «Вишиванка» – з українським письменником та журналістом Володимиром Цибульком. Ми зустрілися в кав'ярні, я представила свою творчість та розповіла про своє бачення пісні. Наступний крок – запис демо-версії пісні на студії звукозапису. А вже далі я понесла свій новий доробок в Зразково-показовий оркестр ЗСУ. Там пісня отримала схвальні відгуки і ми вирішили знову спільно попрацювати. Були прописані інструментальні партії різноманітних музичних інструментів та зроблене остаточне зведення всіх партій. Це перша пісня не мого авторства, яка дуже запала мені в серце. А вже музика пісні – це співавторство з Володимиром Цибульком.

– Який головний меседж цієї пісні?

– Зараз, на мою думку, не вистачає сучасних патріотичних пісень, які б заряджали на позитив та надавали віри в Перемогу. Дуже багато ліричних «плаксивих» пісень. А енергійних та бадьорих, і в той же час із глибоким змістом, можна перерахувати за лічені хвилини. Ми хотіли передати героїзм українських воїнів через музичні символи. Там лунає і гітара, і труби, і флейти, і гучні барабани – інструменти, притаманні військовому духовому оркестру. Ми створювали музичну партію спеціально під Зразково-показовий оркестр ЗСУ. Ця пісня символізує єдність українського війська, де кожен його рід та частина є незамінними, а також передає любов та пошану до Збройних сил України. Пісня також має символічний підтекст, оскільки кожен колір української вишиванки порівнюється із певним підрозділом ЗСУ.

– Чи є у вашому гардеробі улюблена вишиванка?

– Я насправді фанатка вишиванок. У мене дуже багато вишитих сорочок різних кольорів, із різними орнамен-

eprasa.pl 02bb0eb763

тами. Більше того, в мене є багато вишитих суконь, костюмів, корсетів та навіть світшотів. Я просто не можу оминути рекламу із сучасним етнічним одягом. І просто обожнюю доповнювати свій стиль та гардероб сучасним одягом із якимись автентичними українськими орнаментами. Це не завжди вбрання ручної роботи, це може бути принт. Але такий одяг виглядає дуже стильно. Напевно, моє тяготіння до народного вбрання можна помітити в моєму стилі під час виступів. Дуже часто, коли я вдягнута у вишиту сорочку чи сукню, жакет, перехожі роблять мені компліменти. Та і сама я помічаю, як люди навколо посміхаються. Я не можу сказати, яка саме сорочка моя улюблена. Оскільки кожен елемент мого гардеробу по-своєму унікальний.

– До дня прем'єри пісні «Вишиванка» ви взяли участь у фотосесії, де позували у різноманітних вишиванках. Як ці вишиванки називаються? Поділіться враженнями від фотозйомок.

– Фотозйомка відбувалася в київській етнічній фотостудії. Там були зібрані вишиванки, яким п'ятдесят і навіть вісімдесят років. Ці вишиванки збереглися до наших днів, багато із них були реконструйовані. Майстрині доклали чималих зусиль, щоб зберегти ці національні костюми. Коли я надягла ці шикарні вбрання, відчула себе справжньою панянкою. Мені здалося, що я була народжена для цих образів. Всі елементи вбрання настільки енергетично мені підійшли, що я відчула якусь внутрішню силу. За місяць до цієї фотосесії я вирішила створити новий проєкт та записати українські народні пісні у своїй авторській сучасній обробці. Тоді я вагалася, чи справді це може бути успішним проєктом. Але коли приміряла всі ці народні костюми, моє бажання ще більше посилилося. Насправді, наша культура дуже багата. У кожному регіоні були свої різновиди вишиванок та техніка вишивки, також відрізнялися візерунки, вишивка гладдю, хрестиком чи бісером. Також кожен орнамент мав свій символ. Наприклад, калина – любов, багатство, краса, материнство і потомство роду; виноград – сімейне щастя; хрест – оберіг від злих духів.

– Чи плануєте робити різні версії пісні «Вишиванка»?

– Так, звичайно. Оркестрова версія уже зроблена. Я думаю, що ця пісня буде виконуватися на найбільших сценах України. Акустична версія буде для польових концертів. Але зараз пісня «Вишиванка», на мою думку, звучить цілісно та потужно. Мені нічого не хочеться змінювати. Головне, що ця пісня звучить яскраво та індивідуально. Це симфонічний рок – такого в Україні дуже мало. Тому таку музику неможливо із кимось сплутати. Я не створюю пісні одна за одною, по шаблонах, як багато поп-співаків для дискотек. Кожна пісня – це глибинна історія, де потрібно думати, відчувати та діяти. У цьому ми солідарні із поетом, автором тексту.

– Як вважаєте, чи можна носити вишиванку щодня як повсякденний одяг?

– Так, можна. Чому б і ні. Можливо, взимку вишиванку носити холодно. Проте зараз молоді дизайнери створюють джемпери, худі, світшоти, кардигани із національними орнаментами. Більше того, в мене навіть є дизайнерський спортивний костюм із принтом вишивки. Усе залежить від людини, як вона себе ідентифікує. Я знаю чоловіків, які соромляться носити вишиванку, бо, мовляв, їм скажуть «патріот знайшовся». Мені ж все рівно, хто і що каже. Я знаю, хто я, де я народжена, для чого я живу на цій Землі.

– Поділіться, чи з'явиться музичне відео на пісню «Вишиванка»?

– Так, зараз я плідно співпрацюю із Збройними силами України. Ми плануємо зробити гучну прем'єру. Образи вже створені, сценарій написаний, локації знайдені. Єдина проблема – це дефіцит часу. Оскільки вся знімальна команда та і музиканти – військовослужбовці. Але можу вас запевнити, що кліп точно буде. Я не ставлю перед собою жодних дедлайнів, оскільки в реальних умовах це просто неможливо. Ми не можемо передбачити графіки відключення світла, повітряні тривоги та багато інших чинників. Звичайно, я б могла найняти цивільну команду кліпмейкерів, але тоді втратиться весь сенс цієї історії.

– Як реагують військові на вашу пісню «Вишиванка», адже частина пісні уже доступна на ТікТок?

– У ТікТок дуже тяжко розкрутити новий трек, тим паче на військово-патріотичну тематику. Але вже є перші тисячі переглядів. Я завантажила приспів. Проте на декількох концертах я вже виконувала цю пісню. Можу сказати, що публіка починає плескати вже з першого куплету. Це свідчить про успіх пісні.

– Хто вперше почув фінальну версію пісні «Вишиванка», окрім вашого саундпродюсера? Яким був фідбек від цих людей?

– Це був мій син. Бо він постійно зі мною. Він знає усі тексти напам'ять та часто співає зі мною на благодійних заходах. Потім батьки, декілька друзів та музиканти Зразково-показового оркестру ЗСУ. Усім пісня сподобалася. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

ІСТОРІЯ

Олександр ЛЮБЧИЧ
Фото з Вікіпедії

Митець, який прославив Україну

В світовій історії були вожді й політики, які боролись проти тиранії, відстоювали нові ідеї і створювали держави. Але, напевно, більше тих, хто в спокійній, розміреній обстановці, в різних галузях людської діяльності – науці, літературі, мистецтві та музиці – творив справжні шедеври. До останніх відноситься і герой нашої розповіді – людина мирна і скромна, яка своєю повсякденною працею вдосконалила й зберегла українську пісню, котра, як і мова, є душею народу.

Григорій Верьовка

Дитинство і юність нашого героя, вибір життєвого шляху

В останній місяць 1895 року, 13 (25) грудня, в містечку Березна на Чернігівщині народився хлопчик. Його родина була бідною, але багатою на дітей – Гриць був шостим, а всього з'явилося аж дванадцятеро дітей. Щоб прогодувати їх, батько Гурій Верьовка тяжко працював. Хоча, напевно, не втрачав і присутності духу; постійно відвідував церкву, співав у церковному хорі, часто брав у руки скрипку і грав на ній. Мати підспівувала, тож малий Гриць вже із перших кроків по рідній землі знав, що таке народна пісня. Отже, шлях до свого майбутнього він протоптав від батьківської хати. Закінчив трирічну школу, і батько, помітивши захоплення хлопчика музикою та співом, відправив його у Чернігів. Там він навчався у духовному училищі, потім у Чернігівській семінарії, вчився грати на різних музичних інструментах, співав у семінарському і архієрейському хорі, але в церковну службу не пішов: Григорія вабили інші речі. В семінарії він познайомився із класичною хоровою традицією, вивчав творчість Михайла Глінки, Олександра Даргомижського, Миколи Лисенка, Кирила Стеценка та інших композиторів, мріяв про своє майбутнє в цій сфері діяльності. Після закінчення гімназії поступив до Київського музично-драматичного інституту ім. Миколи Лисенка, де навчався в 1918-1921 роках по класу композиції у Болеслава Яворського і на відділенні диригування в Олександра Орлова. В той же час працював організатором і керівником художньої самодіяльності в музичних навчальних закладах Києва. Цікаво, що в цей час йшла жорстока боротьба за владу в Україні, змінювалися політичні режими й прапори на вулицях Києва, а студент, майбутній диригент і композитор Григорій Верьовка жив лише одним – музикою і піснею. В 1919 році разом зі своїми друзями він створив перший в Україні великий хор, який потім став хоровою капелою імені Леонтовича. В 1923 році почав працювати в музично-драматичному інституті, з 1925 року став директором і викладачем професійної музичної школи, а з 1931 року – викладачем Київської консерваторії. І лише в 1933 році здав екстерном екзамен у музично-драматичний інститут.

Початок творчої діяльності як диригента й композитора

Перші спроби створення чогось нового Григорій Верьовка зробив під час свого навчання в Чернігові: він обробляв церковні розспіви, збагачуючи їх елементами українських народних пісень. Пізніше став писати пісні й романси, потім – створювати інструментальні композиції для скрипки з фортепіано, симфонічного оркестру, хорові розробки народних пісень та інше. Так з'явились інструментальні твори – сюїта «П'ять народних пісень» (1929), «Вулична інтермедія» (1930), «Соната» (1932), «Ліричні пісня» (1933), обробка народних пісень (1934) та інше. Напевно, був натурою романтичною, бо ще з молодих років почав створювати власні романси, спочатку на вірші свого друга Павла Тичини, а потім Максима Рильського, Володимира Сосюри, Олександра Олеся та інших поетів. Писав і твори для співу a capella – «Нехай собі та й шумлять дуби», «Там на горі за Дніпром», «Заклик» тощо. З 1935 до 1941 року Верьовка був ще й диригентом капели заводу «Більшовик» у Києві, де теж намагався популяризувати українську пісню. В ці передвоєнні роки з'являються його обробки народних пісень – «Поза лугом зелененьким», «І шумить, і гуде», «Ой, чого ти земле, молодіти стала», «Ой, у полі могила» та інших. Загадкою є: чому такий відомий популяризатор всього українського в музиці не був репресований в роки жорстоких сталінських репресій? Можливо, був щасливчиком долі, бо ніде немає згадки про переслідування Верьовки, хоча він теж зробив все від себе залежне, щоби цього не сталося. І про це мова далі.

Початок головної справи життя Григорія Верьовки

З початком німецько-радянської війни відбулась масова евакуація населення із захоплених вермахтом територій. В 1941-1943 роках Верьовка, вже як науковий

eprasa.pl 02bb0eb763

співробітник Інституту фольклору АН УРСР, знаходився в евакуації в Уфі. Він займався збиранням і опрацюванням башкирського фольклору, водночас створював музику до віршів патріотичного характеру Максима Рильського «За край наш багатий», Павла Тичини «Ми йдемо на бій», Михайла Стельмаха «Чайка» та інших. Разом із хоровим колективом при армійському Будинку культури підготував і провів багато концертів у пунктах призову, шпиталях і палатах тяжкопоранених воїнів. А в 1943 році про відомого диригента із України згадали і в Кремлі. Сталін був тираном, хоча й жорстоким, але хитрим: він зробив все, щоб врятувати свій режим. За його розпорядженням із таборів звільняли потрібних військових фахівців і вчених, започаткували відродження церковного життя в країні, стали приваблювати до пропаганди режиму і творчу інтелігенцію. Григорій Верьовка був викликаний із евакуації і постановою Совнаркому УРСР від 11 вересня 1943 року йому доручили створити «Державний український народний хор». В цьому інтереси тирана і диригента зійшлися: останньому запропонували те, що стало найкращою справою його життя. Верьовка кинувся по звільнених українських містах і селах, шукаючи людей із гарними голосами, а потім став створювати новий творчий колектив. Вірною помічницею в цій справі стала його дружина, теж диригентка і художня керівниця хору Елеонора Скрипчинська (був одружений із нею з 1924 року). Після звільнення Києва, в 1944 році, хор почав базуватися безпосередньо в столиці України і складався із трьох груп – хорової (84 співаки і співачки), танцювальної (16 артистів балету) і оркестрової (34 музиканти). 6 вересня 1944 року в Києві, на вулиці Трьохсвятительській (зараз Інститут філософії) відбувся перший концерт хору. А потім розгорнулась концертна діяльність в багатьох місцях України та за її межами: артисти піднімали настрій людей, надихали їх на перемогу, вселяли надію на краще повоєнне майбутнє. Григорій Верьовка отримав звання Заслуженого діяча мистецтв УРСР (1946 р.), наступного року став професором Київської консерваторії і отримав Державну (тоді Сталінську) премію 1948 року. Тоді ж (в 1946 році) він став членом КПРС. В деяких піснях, які виконував хор («Дівчата з Донбасу», «Клятва», «Шахтарочка»), вже оспівувалась радянська дійсність і навіть система ГУЛАГу, створена в країні («Волго-Дон»). І нікуди від цього, як би гірко не було, не дінешся: якби Верьовка вів себе інакше, то його в кращому випадку відсторонили б від концертної діяльності, а в гіршому – він би сам став в'язнем одного із таборів. А проте, час ішов і ситуація в країні мінялась.

Зростання популярності хору в країні і за кордоном

Після смерті Сталіна (1953 р.) відкрились нові можливості для Григорія Верьовки і його хору. До влади прийшов Микита Хрущов, який довгий час жив в Україні, очолював місцеву партійну організацію, любив українські пісні і навіть сам інколи одягав вишиванку. Це не значить, що в державі настала повна демократія, але свободи побільшало: почалась славнозвісна «відлига» і з'явилась можливість для контактів громадян СРСР із мешканцями інших країн. Перший візит за кордон хор здійснив ще за сталінських часів – в травні 1952 року артистів випустили в Румунію, потім були поїздки до інших країн так званої «народної демократії» – в Болгарію та Польщу. А далі розпочалися гастролі по усіх європейських країнах, потім – по країнах Америки. Хор стрімко завойовував серця глядачів не лише мелодійністю українських пісень, але й злагодженістю дзвінких і міцних голосів виконавців, їхнім яскравим вбранням і оформленням сцени. Щоб уявити, як сприймався хор за кордоном, достатньо навести відгук із західнонімецької газети «Бадіше цайтунг»: «Такого шквалу оплесків і безперервних овацій наш „Штадтхалле" ще ніколи не бачив. Цього разу більш ніж стримана фрайбурзька публіка шаленіла, вимагаючи повторення чи не всіх номерів великої програми. І це не випадково. Адже все те, що можна було почути й побачити того вечора, є унікальним і ледве чи може з'явитися в якійсь іншій країні земної кулі». А після одного із концертів на Всесвітній виставці у Брюсселі (1958 р.) хор змусили виступити іще раз на величезній площі – перед 10-тисячним натовпом людей, які не змогли потрапити на концерт. Бельгійська газета «Драпо руж» тоді відізвалась так: «Захоплення публіки іноді набувало титанічного характеру: скільки пісень, скільки хореографічних номерів довелося повторювати на „біс!"». Але бували й драматичні моменти, про які артисти згадували із хвилюванням. В жовтні 1959 року, коли відбувався концерт хору в Мюнхені, агент КДБ Сташинський здійснив вбивство керівника ОУН Степана Бандери. Після похорону останнього багато людей прийшло на концерт і «напруження нагадувало очікування вибуху бомби». Назрівала якась провокація. Згадують, як хвилювався Григорій Верьовка перед концертом, як нервово палив за лаштунками, очікуючи його початку. Потім вийшов на сцену, змахнув руками і хор заспівав безсмертне Шевченкове «Реве та стогне Дніпр широкий». Весь зал встав і стоячи слухав пісню. Потім зазвучала інша «Чуєш, брате мій». Напруга спала, зал гримів від нескінченних овацій, концерт тривав більше трьох годин, а глядачі вимагали ще й ще раз повторення виконаних номерів програми. Правда, наступного дня прийшло повідомлення із радянського посольства в ФРН із категоричною вимогою прибрати із програми пісню «Чуєш, брате мій». Проти Шевченка радянські дипломати не заперечували.

Потрібно відзначити, що в репертуарі хору, крім сотень українських творів, було понад 50 пісень авторів із 22 країн світу. Їх артисти виконували, щоб наблизити до себе глядачів і ще більше посилювали їхні симпатії. Таким чином Григорій Верьовка зі своїм хором став своєрідним послом миру в роки «холодної війни». І його оцінили: крім державних радянських нагород, він отримав грамоту Всесвітньої Ради Миру, а його хор був нагороджений срібною медаллю цієї організації. В 1960 році він став народним артистом УРСР. Учасників хору за його життя теж нагородили вісімдесятьма орденами та медалями і вони отримали понад 700 державних грамот.

Залишив цей світ Григорій Верьовка 21 жовтня 1964 року, знайшовши вічний спочинок на Байковому цвинтарі. Його ім'я було надано організованому ним хору, а дружина, яка пережила чоловіка на 28 років, зберегла творчу спадщину і написала про нього книгу. Дітей, судячи з усього, в них не було, принаймні згадки про це ніде немає. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

Павло ЛОЗА
Фото автора статті

35 років Об'єднанню лемків

Наближається кінець року. Тож це гарний час підбити підсумки й згадати діяльність Об'єднання лемків, організації, яка у 2025 році відсвяткувала своє 35-річчя.

«Ми маємо вижити»

Об'єднання відзначило свою річницю на З'їзді організації, який відбувся у березні на цьогорічній «Лемківській ватрі» у Ждині, а завершилися святкування під час VI Міжнародної наукової конференції у Народному домі в Перемишлі. Саме тоді голова організації Григорій Трохановський представив історичний огляд і найважливіші культурні заходи ОЛ та розповів про поєднання громадсько-політичної діяльності з культурно-освітніми цілями.

Очільник ОЛ нагадав, що історія організації починається в грудні 1989 року, коли група з 31 представника лемківської громади подала установчі документи. Лише наприкінці 1990 року об'єднання було зареєстроване.

«Ця установча група сформувала Управу, і кожен з цих осіб – це наші лідери. Серед них – Федько Ґоч, засновник Музею лемківської культури в Зиндрановій, доктор Володимир Мокляк та багато інших», – зауважив Григорій Трохановський у Перемишлі. Він нагадав, що саме на першому з'їзді було «неформально» санкціоновано питання про поділ лемків.

«Просто посварилися. Тоді утворилися два табори, де й донині одні вважають себе етнографічною групою українського народу, а інші – окремою нацією», – сказав лемківський діяч. На цьому ж з'їзді було визначено головну мету організації – «ми повинні вижити». І така ситуація, як зазначає голова ОЛ, триває вже 35 років.

«У 1990-х роках однією з цілей організації було протидіяти акції „Вісла", зупинити її, повернувшись на Лемківщину. Тоді цей план здавався здійсненним. Але роки показали, що це повернення було радше ментальним», – сказав діяч ОЛ.

Він також нагадав, що з нагоди 50-ї річниці акції «Вісла» з'явилися пам'ятні дошки з інформацією про вислання 1947 року. Їх встановлено у п'ятдесяти місцях на території Лемківщини та південно-західних воєводств Польщі. У 70-ту річницю виселення пам'ятні дошки відкрили на вокзалах у Переворську, Сяноці, Ґорлицях та Освенцимі.

«Я б назвав ці дії „публічно-політичними". І вони були й залишаться складними, бо вимагають певної відповідальності за політичне представництво громади», – зазначив голова організації. Він також згадав про двомовні таблички з назвами місцевостей, написані латинкою та кирилицею, які було встановлено в дев'яти селах ґміни Устя-Ґорлицьке. Черговий здобуток лемківської організації – це відкриття пам'ятника Богдану-Ігорю Антоничу в Новиці.

Ще однією сферою громадської діяльності, до якої долучилося Об'єднання лемків, стала боротьба за відновлення справжнього імені та прізвища Никифора Криницького – Епіфаній Дровняк. Це був тривалий процес. Зрештою, у громадській свідомості відбулися зрушення, частково завдяки відданій праці Музею Никифора в Криниці-Здруй.

Варто виокремити роботу діячів організації, що зосереджена на боротьбі за права меншин та поверненні майна, втраченого внаслідок переселення.

«Одна з жертв акції „Вісла" Стефан Гладик, колишній голова організації, був першим лемком, який повернув собі свій ліс», – говорить Григорій Трохановський.

Проте здобутки Стефана Гладика були частково успішними. Хоча йому й вдалося створити юридичний прецедент, що дозволяє повернути частину лісів, цей процес залишається складним та часто використовується політиками для створення негативного іміджу українців, зокрема лемків. Серед іншого, лунають звинувачення у «п'ятому поділі Польщі».

Григорій Трохановський

Пам'ятна дошка про акцію «Вісла»

eprasa.pl 02bb0eb763

«Наразі ми маємо ситуацію, коли політики, зокрема члени парламенту, будують свої парламентські позиції на цих лісах, стверджуючи, що ми, лемки, здійснюємо п'ятий поділ Польщі, бо хочемо повернути частину нашої колишньої власності», – нагадав голова ОЛ.

Також слід згадати про участь членів організації у громадсько-політичному житті. Вони балотуються на парламентських та місцевих виборах – на рівні воєводства, повітів та ґмін. Сьогодні два члени Головної управи ОЛ обіймають посади депутатів на повітовому та міському рівнях.

«Це може й не приголомшливий успіх, однак це теж спосіб нагадувати суспільству про наше існування», – сказав Григорій Трохановський. Діяч ОЛ згадав, що регулярно проводяться зустрічі з представниками державної та місцевої влади, як-от воєводами Підкарпаття, Малопольщі та Нижньої Сілезії, а також працівниками Посольства України в Польщі, щоб нагадувати їм що «акція „Вісла" була злом».

Культура та освіта – спосіб залучити молодь

Григорій Трохановський вважає, що з моменту створення організації робота із залучення молоді була надзвичайно важливою. Ці дії є вирішальними для збереження ідентичності та традицій, передачі їх наймолодшим поколінням. Така стратегія є найкращим способом «ментального виживання».

«У найкращий період, між 2018 і 2021 роками, ми підтримували три дитячі молодіжні групи», – заявив голова ОЛ. Ідеться про дитячо-молодіжний колектив «Лемківський перстеник» з Гладишева, групи «Барвінок» з Кракова та «Чижики» з Вроцлава.

«Культура, безумовно, є важливим освітнім елементом для дітей, зокрема залучення їх до різних конкурсів та відвідування пунктів навчання української мови», – зазначив він.

На сьогодні найважливішим культурним заходом Об'єднання лемків, безсумнівно, є фестиваль «Лемківська ватра» в Ждині, який цього року відбувся вже 43-й раз. Фестиваль щорічно приваблює 6-10 тисяч людей. Очільник ОЛ окреслив «Лемківську ватру» у Ждині як «суміш діяльності Об'єднання лемків». Захід також для багатьох людей став символічним поверненням на Лемківщину. Він забезпечує інтеграцію молоді. Подібну місію мають інші події та ініціативи, наприклад, «Лемківський кермеш» у Вільхівці та Загальнопольський конкурс писанок імені Михайла Ковальського у Ґожові-Великопольському.

Ще одним елементом культурно-освітньої діяльності ОЛ є видавнича справа. Організація видає квартальник «Ватра», який є її друкованим виданням.

«Попри те, що кількість осіб, які читають "Ватру", зменшується, бо загалом у світі існує така тенденція з більшістю паперових видань, для нас важливо, що квартальник потрапляє, серед іншого, до лемківських громад, переселених в Україну, щоб вони могли хоча б згадати свій діалект», – додав Григорій Трохановський. Крім того, за підтримки організації видають також книжки на тему історії, мови та ідентичності.

Важливо зазначити, що ОЛ управляє Центром культури імені Богдана-Ігоря Антонича в Ґорлицях, де організовує, зокрема, заходи для дітей. Там теж проводять

«Лемківська ватра» в Ждині

«Лемківський перстеник»

майстер-класи, пов'язані з традиціями, як-от з виготовленням кривульки, яка увійшла до списку нематеріальної культурної спадщини Польщі.

Організація пропагує мистецтво та лемківську ідентичність через проєкт «Лемківський Єрусалим». Завдяки йому сучасні митці як польські, так і закордонні, надихаються лемківською культурою, що служить її популяризації. У результаті цього проєкту Об'єднання лемків підписало угоду про співпрацю з Академією образотворчих мистецтв у Кракові.

«Наша громада значно змінилася за ці роки. Раніше нас зображували пастухами. Сьогодні образ нашої громади інший. Серед нас є професори, лікарі та менеджери компаній, зокрема найбільшої польської корпорації в галузі металургії – KGHM. Це лише показує, як змінилася наша соціальна структура за десятиліття», – наголосив Григорій Трохановський, якого батько записав до ОЛ, коли Григорій ще був юнаком.

Діяч Об'єднання зазначив, що сьогодні його радують дві речі. По-перше, все ще є люди, які хочуть приєднатися до організації, а, по-друге, вони кажуть, що «діяльність Об'єднання лемків – найближча їхнім серцям».

«Це тішить. З іншого боку, ми, безумовно, чуємо дедалі менше голосів від представників лемківської громади зі словами „я українець"», – сказав очільник організації та процитував слова польського політика і видатного діяча антикомуністичної опозиції Яцека Куроня: «На Лемківщині важко бути українцем».

«Яцек Куронь згадував так про Лемківщину. Хоча сьогодні в Польщі загалом важко бути українцем. Однак наша організація все ще тут, ми все ще існуємо і, думаю, що продовжимо діяти», – сказав Григорій Трохановський, відзначаючи 35-літній ювілей Об'єднання лемків. ●

eprasa.pl 02bb0eb763

ДО УВАГИ БАТЬКІВ!

Надсилайте нам фотографії ваших дітей, які народилися в 2025 році. Для того, щоб вони з'явилися у святковому номері нашої газети, чекаємо на знімки до 21 грудня на електронну адресу редакції: **redakcja@nasze-slowo.pl** Просимо зазначати ім'я, прізвище, вагу, зріст, а також місцевість – бажано українською мовою. Чекайте відповіді на свій лист. Якщо відповіді немає, значить, редакція не отримала фото. В такому разі просимо надіслати мейл ще раз або телефонувати нам: **+48 (22) 677 88 10**.

Об'єднання українців у Польщі у 2025 р. реалізувало проєкти, дофінансовані дотацією міністра внутрішніх справ і адміністрації та дотацією з державного бюджету:

1. Поточна діяльність Об'єднання українців у Польщі
2. Діяльність Осередків української культури
3. Часописи ОУП
4. Діяльність художніх колективів
5. Дитячі фестивалі та конкурси
6. Зустрічі на прикордонні
7. 49-й ЯрмарРОК ФЕСТ

МАЛАНКА В ТШЕБ'ЯТОВІ

Щиросердечно запрошуємо всіх охочих до спільної забави! До танцю гратиме гурт «HARAZD»
Організатори гарантують теплі та холодні страви, безалкогольні напої і веселу забаву до ранку!
Забава відбудеться **17.01.2026 о 20:00**.
Місце: Домівка ОУП, Тшеб'ятів, вул. Śluzowa 21
Кількість місць обмежена!
Детальніша інформація та резервація місць за номером телефону: +48 609 271 201 (Богдан Патра)

Організатори

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! Можливе запізнення газети залежить не від видавця, а від пошти.
Нагадуємо, що замовлення на передплату приймає також Kolporter (kolporter.com.pl).

Редакція

eprasa.pl 02bb0eb763

Передплата «Нашого слова» на 2026 рік

ПОЛЬЩА

Кількість примірників	Ціна одного примірника в передплаті	Квартал	Пів року	Рік
ЗВИЧАЙНА ПОШТА (PRZESYŁKA EKONOMICZNA)				
1 примірник	**7,00** зл + поштові оплати	**145,00** зл	**290,00** зл	**580,00** зл
3 примірники і більше (ціна одного примірника)	**7,00** зл без поштових оплат	**91,00** зл	**182,00** зл	**364,00** зл
АВІАПОШТА (PRZESYŁKA PRIORYTETOWA)				
1 примірник	**7,00** зл + поштові оплати	**155,00** зл	**310,00** зл	**620,00** зл
10 примірників і більше (ціна одного примірника)	**7,00** зл без поштових оплат	**91,00** зл	**182,00** зл	**364,00** зл

ЄВРОПА + УКРАЇНА

Пів року	Рік
АВІАПОШТА	
550,00 зл	**1100,00** зл
130,00 євро	**260,00** євро

КАНАДА

Пів року	Рік
АВІАПОШТА	
580,00 зл	**1160,00** зл
200,00 дол КАНАД.	**400,00** дол КАНАД.

США

Пів року	Рік
АВІАПОШТА	
580,00 зл	**1160,00** зл
140,00 дол США	**280,00** дол США

Люди відходять, але любов вічна.
Близька особа залишається з нами через спогади та серце.

З великим сумом прийняли ми інформацію, що відійшла у вічність

бл. п. Стефанія Терефенко
(10.03.1953 – 13.10.2025)

Довголітня Голова гуртка ОУП у Валчі. Суспільна діячка, відзначена Срібною відзнакою Грифа Західнопоморського через Управу Західнопоморського воєводства. Тепла, чутлива й талановита жінка.

Молитвою та щирим співчуттям єднаємося у скорботі
з чоловіком Миколаєм, дітьми Олею і Ярославом
та з цілою Родиною Покійної

Нехай світла пам'ять про Стефанію завжди живе у серцях людей.
Вічна Їй пам'ять!

Управа відділу та гуртка ОУП в Кошаліні

Висловлюємо слова співчуття
Роману Костику
та Славомиру Костику
членам управи
Кошалінського відділу та гуртка ОУП
з приводу смерті Мами та Бабусі

бл. п. Анни Костик

народженої в Жерниці-Вижній

Молитвою та щирим співчуттям
єднаємося
з цілою Родиною Покійної
Вічна Їй пам'ять!

Управа відділу та гуртка ОУП
в Кошаліні

Наше Слово **Adres:** Redakcja "Nasze Słowo", ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa, tel.: **biuro redakcji** – tel./fax 22 677-88-10, +48 510-162-854, redaktor naczelny – 22 677-88-11, sekretarz redakcji – 22 677-84-46, redakcja – 22 677-84-45. **E-mail:** redakcja@nasze-slowo.pl, prenumerata@nasze-slowo.pl, ogloszenia@nasze-slowo.pl Internet: www.nasze-slowo.pl **Kolegium Redakcyjne:** Piotr Tyma, Paweł Łoza, Tetiana Daniuczenko, Anastazja Krawczuk. **Zespół redakcyjny: pełniący obowiązki redaktora naczelnego** – Paweł Łoza, **sekretarz** – Tetiana Daniuczenko, **redaktorzy** – Igor Szczerba (Warszawa), Anna Winnicka (Koszalin), Grzegorz Spodarek (Kętrzyn), redaktor stylistyczny – Anna Russu, redaktor techniczny – Olga Michaluk, **biuro redakcji** – Katarzyna Stepan. **Współpracownicy:** Anastazja Krawczuk (Warszawa), Stefan Migus (Olsztyn), Piotr Andrusieczko (Kijów), Ludmiła Łabowicz (Białystok), Olena Humeniuk (Kijów), Daryna Popil (Warszawa), Władysław Graban (Krynica Zdrój), Piotr Wirchniański (Gładyszów).
Wydawca: Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa, tel.: 22 679-96-77 (sekretariat), E-mail: sekretariat@ukraincy.org.pl, biuro@ukraincy.org.pl Internet: http://ukraincy.org.pl **Fotoskład:** Redakcja „Nasze Słowo" **Druk:** Drukarnia „Efekt". Nakład 1700 egz. Pismo dofinansowano ze środków budżetu państwa Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa.
Konto bankowe dla wpłat w PLN: 47 1160 2202 0000 0000 5515 6292
Konto bankowe dla wpłat w EURO, CAD: IBAN: PL47 1160 2202 0000 0000 5515 6292 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa,
Konto bankowe dla wpłat tylko w USD: IBAN: PL20 1160 2202 0000 0000 5515 6196 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa.

Poglądy autorów publikacji nie zawsze są zbieżne z poglądami redakcji. Za wiarygodność faktów odpowiadają autorzy. Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych oraz zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania i zmiany tytułów. Koresponduje z czytelnikami tylko na łamach tygodnika. Rozpowszechnianie materiałów z „Naszego Słowa" wyłącznie za zgodą redakcji. Za treść ogłoszeń i reklam redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

„Nasze Słowo" dostępne jest w oddziałach Poczty Polskiej, w wybranych EMPiK-ach oraz w wydaniu internetowym www.eprasa.pl/news/nasze-slowo.

Publikacje wyrażają jedynie poglądy autora/ów i nie mogą być utożsamiane z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Статті виражають точку зору авторів і не можуть уособлювати офіційну позицію Міністра внутрішніх справ та адміністрації.

eprasa.pl 02bb0eb763

Маланка 2026

Український новорічний карнавальний бал

10 січня 2026 року
субота, год. 20:00

Кошалін
готель ARKA Gromada

Організатор: Об'єднання українців у Кошаліні, тел. 94 342-64-70

КІЛЬКІСТЬ МІСЦЬ ОБМЕЖЕНА!

eprasa.pl 02bb0eb763